

Tehdy jsem za tebou přišel do divadla v den, kdy se večer, tuším, hrálo představení Naši furianti od Ladislava Stroupežnického...

„Ano, moc dobře si na to vzpomínám. Byla to doba, kde tam tenkrát například ještě hrál pan Josef Kemr, který již, bohužel, není mezi námi, ale také pan Jiří Štěpnička a další výborní herci...“

A jak ses k tomuto řemeslu vůbec dostal?

„Vzniklo to tak, že můj tatínek byl v dřívější Československé televizi vedoucí maskér a já tam za ním jako malý kluk chodil. A mně to hrozně přitahovalo, bylo to naprosto úžasné. Líbilo se mi, jak lepil hercům kníry, obočí a tak dále, a díky tomu se před mýma očima doslova měnily jejich obličej. Takže když jsem pak dospěl, rozhodl jsem se, že bych to také hrozně rád chtěl dělat. I když musím přiznat, že tatínek příliš velkou radost z toho neměl a od zmíněného řemesla mě zrazoval. Velmi dobře věděl, že tahle práce obnáší velkou spoustu času, a když má potom člověk rodinu, tak musí mít pro to manželka značné porozumění, protože když se někdy někde například dělají exteriéry, tak je pak člověk třeba i 14 dní pryč mimo Prahu.“

V tom Národním divadle ses musel za tu dobu seznámit se spoustou skvělých herců?

„Ano, bylo to opravdu nádherné.

Od mistrů ze zlaté kapičky k muzikálovým hvězdám

Náš rozhovor s umělcem, který v zákulisí mění tváře umělcům na jevišti

Se svým žižkovským sousedem Petrem Fadrhonskem se známe již odjakživa. Takže vím o něm prakticky téměř všechno, tedy i to, že má takové značně neobvyklé povolání. Je maskérem a svoji kariéru začínal přímo v samotné „zlaté kapličce“, tj. Národním divadle, kam mě kdysi, už někdy před dvaceti lety, pozval na návštěvu, abychom si o jeho zajímavém řemesle mohli popovídat.

Vždyť jsem dostal možnost se setkat s obrovskou škálou vynikajících umělců a byla to neskutečná paráda s nimi pracovat. Hlavně s těmi staršími. Rád jsem je pozoroval a byl jsem velmi šťastný, že mě normálně hned přijali do svého kolektivu. Byli to pánové Martin Růžek, Josef Somr, Rudolf Hrušínský, František Filipovský, Radovan Lukavský, Jiří Adamíra, Petr Štěpánek a mnozí a mnozí další. Bylo jich strašně moc, nerad bych na někoho zapomněl, byla to fakt celá plejáda těch nejlepších. A když jsem tam nastoupil jaký mladý kluk, tak jsem hned dostal za úkol dělat právě pana Josefa Kemra a pana Václava Postráneckého. Měl jsem z toho fakt docela vítr, protože oni byli zvyklí z filmu nebo z televize, aby to bylo všechno provedeno naprosto dokonale, prostě pintlich. Snažil jsem se co nejlépe, jak jsem uměl, a ono to nakonec docela dobře dopadlo.“

A jak jsi pak začal koketovat s muzikálů?

„K tomu došlo pár let po revoluci, když se i u nás začal otvírat v této oblasti větší trh. Vzpomínám, jak můj kolega Vilém Persy, který tenkrát pracoval také v Národním diva-

dle, a odešel na volnou nohu a začal se podílet v tehdejší Paláci kultury na muzikálu Monte Christo. A právě on mně přitom navrhnul, jestli bych do toho nechtěl jít s ním. Zkusil jsem to, ale protože to bylo opravdu dost časově náročné a já nemohl stíhat dvě věci najednou, tj. pracovat v Národním divadle a ještě dělat ten muzikál, tak jsem po delším rozhodování také odešel na volnou nohu. Ve své profesi tak podnikám už asi 15 let.“

Ale postupem doby začalo muzikálů určitě přibývat?

„Ano, a já díky tomu přišel mezi další známé hvězdy, tentokrát z muzikálového nebe. Seznámil jsem se postupně s Danielem Hůlkou, Jirkou Kornem, Monikou Absolonovou, Karlem Černochem, Hankou Křížkovou, Mariánem Vojtkem, Petrou Janů, Leonou Machálkovou, Pepou Vojtkem, Ivetou Bartošovou, Tomášem Traplem a dalšími zpěváky. Tohle všechno se zatím stále ještě odehrávalo pouze ve zmíněném Paláci kultury. Teprve o něco později, v roce 2001, napadlo zpěváka Michala Davida a producenta Oldřicha Lichtenberga vybudovat z bývalého kina Sevastopol v pasáži v ulici Na Příkopě dnes již proslulé muzikálové divadlo Broadway. A první muzikál, který se zde hrál, byl v roce 2002 Kleopatra. Právě tam jsem se přihlásil spolu se svou dlouholetou spolupracovnicí Janou Zahradníčkovou do konkursu, protože pro tento muzikál sháněli maskéry. A protože jsme tenkrát všem jejich požadavkům vyhovovali, tak si nás vybrali a tím pádem byla odstartována naše spolupráce. Vytipovali jsme si potom ještě další partu maskérů, kterou nám produkce také schválila. A v tomto složení fungujeme s touto produkcí dodnes.“

A jaké se v současné době hrají muzikály, na kterých se podílíš?

„Byla to již řečená Kleopatra, dále Tři mušketýři, Mona Lisa, Angelika, Kat Mydlář a v poslední době nejnověji Klíč králů. Mezitím se začalo také hrát ve zrekonstruovaném divadle U Hybernů. Zde to byl Baron Prášil a obnovený Drákula, kte-

Ve škole i v muzikálech spolupracuje s Petrem jeho dlouholetá kolegyně Jana Zahradníčková.

rý se dříve hrál už v Paláci kultury. Nyní se U Hybernů ještě navíc také hraje pod vedením producentky Emy Krahulíkové muzikál Qasimodo a Lucrezia Borgia a připravuje se ještě muzikál Mery Poppins. Na nedostatek práce si rozhodně stěžovat nemůžu, protože člověk neustále pendluje mezi oběma divadly.“

Jenže to není zdaleka všechno. Vždyť k tomu navíc ještě provozuješ svoji maskérskou školu...

„To mě napadlo jednoho dne v létě. Uvědomil jsem si totiž, že dnes sice existuje velké množství nejrůznějších vizážistů, ale maskéři naopak pomalu vymírají. Proto jsem se rozhodl, že si navíc otevřu vlastní maskérskou školu (Fazamakeup) a tam budu učit praxi studenty maskérské školy, včetně rekvalifikačních kurzů. Takže jsem si požádal o povolení provozování této živnosti na ministerstvu školství. Živnost funguje již desátým rokem a děti se zde učí veškeré základy maskériny od výroby paruk přes vlásenkářství po česání historických účesů, líčení jak divadelní, tak i líčení filmové, filmové efekty atd. S výukou česání historických účesů a i s líčením mi pomáhá již zmíněná kolegyně Jana Zahradníčková, která se mnou spolupracuje na muzikálech a navíc i působí v Divadle v Dlouhé. S Janou Zahradníčkovou také chodíme líčit k filmu a na reklamy. A ve škole nám pomáhá také Olinka Totzauerová, moje bývalá mistrová ještě z doby, kdy já sám jsem se učil toto řemeslo.“

Máš tedy skutečně moře práce. Jak vůbec odpočíváš?

„Abych se přiznal, těším se vždy na léto. To si vezmu dovolenou a jedu do teplých krajín, konkrétně k moři do Řecka. Tam totiž nejlépe dobírám novou energii.“ Text a foto: ht

Petr Fadrhonský kromě svého pracovního vytížení při úpravě hvězd z muzikálového nebe ještě předává své bohaté zkušenosti ve vlastní škole, kde učí mladé adepty řemesla základům maskériny.